

TANRI KORKUSU 1/11/2020

Bir önceki vaazımızda sözünü ettiğimiz "Tanrı'nın Kutsal Evi" ile ilgili dilek duası, "...îman, saygı ve **Allah korkusuyla** girenler için Rab'be yalvaralım." sözleriyle tamamlanır. Yani ruhani, müminleri, Kiliseye îman, saygı ve **Allah korkusuyla** girenler için dua etmelerini teşvik eder.

Acaba Kilisemizin, bu noktada, îman ve saygıyla bağlantılı olarak kabul ettiği Allah korkusu kavramı ne anlama gelir?

Tabii ki "Tanrı korkusu"; silah taşıyan, saldırgan ve azgın bir insanın önünde ya da herhangi bir tehlikenin önünde hissettiğimizle hiç bir alakası yoktur. Tanrı **iyi** ve merhametlidir, sevgi doludur; bu tür bir korkunun kaynağı olamaz.

Eski ve Yeni Ahit'e bakarak, Tanrı korkusu kavramını inceleyelim. Tanrı'nın, Sina Dağı'nda Musa'ya emanet ettiği İlahî Emirlerin ilki şöyle: "Tanrın Rab'den korkacaksın ve sadece O'na tapacaksın". (Yasa'nın Tekrarı 6,13)

Peygamber Musa, İlahî Emirlerin kendisine emanet edilışinden sonra İsrail Oğullarına şöyle konuştu: Gözlerinin gördüğü bu büyük ve heybetli şeyleri senin için yapan, her şeye gücü yeten Allah'tan korkacaksın (=O'na karşı derin bir huşu hissedeceksin), O'nu seveceksin, O'nun bütün yollarında yürüyeceksin ve bütün yüreğinle ve bütün canınla Allahın Rab'be tapacaksın. Dikkat et, sadece O'na tapacaksın ve O'na yapışacaksın (Bz. Yasanın Tekrarı 10, 12, 20-21)

Aynı şekilde Elçi Pavlus da "...Tanrı'yı hoşnut edecek biçimde saygı ve korkuyla tapalım" diyor. (İbraniler 12,28)

Peygamber Yeremya, Allah korkusunun, Rab'bin bir nimeti olduğunu açıklayarak, Tanrı'nın: "Halkımın yüreğine korkumu (takvâ, huşu, saygı, dindarlık) yerleştireceğim, öyle ki onlar asla benden uzaklaşmasınlar" sözlerini kaleme alıyor. (Yeremya 39,40 Yetmişler çevirisi)

Allah korkusu, iman aracılığıyla, Allah tarafından, Allah'a bağlanan insana, bahşedilir. Dolayısıyla imanının yansıması ve ilâhî lütfun meyvesidir. Allah'ın azameti, yüreğinde Allah korkusuyla yaşayan mümine ilkönce hayranlık hissettirir, devamında ise mümin, kendi manevi yoksulluğunun farkına varır.

Nitekim, Allah korkusu (müminin yüreğinde hissettiği huşu ve derin saygı) onun ruhunun Tanrı'ya -evrenin yaratıcısına- tamamiyle teslim edilmesine sebep olur.

İngilterre'nin Eseks şehrinde yaşamış olan (ve 27.11.2019 tarihinde Kilisemiz tarafından aziz ilan edilen) Ayion Oroslu Aziz Sofronios bunu doğruluyor: "Allah korkusu Kendini ifşa eden Allah'ın önünde göz kamaştırıcı bir hayranlık hissettirir". O kadar muhteşem bir Tanrı'nın önünde kendimizi bir hiç sayıp saygı ile birleşmiş korku duyarız.

Bu nedenle, İlahî Litürji ve diğer Kutsal Ayinler esnasında sıklıkla Allah korkusundan bahsedilir:

"Rab'bizim, bütün yüreğimizle seni sevmemize ve senden korkmamızı bahşet"
(Akşam Duası'nın 3.dileği)

"Senin mübârek emirlerinin korkusunu kalplerimize yerleştir". (İncil Duası'ndan alıntı- Aziz Pederimiz Altın Ağzılı Yuhanna'nın İlahî Âyin Metni)

"Ey Allah, bizimle birlikte duâ edenlere ... her zaman korku ve sevgiyle sana ibâdet etmelerini...bahşet." (İmanlılar için 2.Dua'dan alıntı- Aziz Pederimiz Altın Ağzılı Yuhanna'nın İlahî Âyin Metni)

Ruhani veya Diyakos, müminleri Kutsal Komünyon almaya davet ederek *"Allah korkusu, îman ve sevgiyle yaklaşınız."* der.

Müminler kutsal armağanlardan hissedar olduktan sonra Rûhânî, şükran duâsını okur: *"...hepimizi korkunda pekiştir..."*

Sevgili kardeşlerim, Kilisemiz, Tanrı'nın Evine iman, saygı ve Allah korkusuyla girenler için dua ederken aynı zamanda Tanrı'ya tapmak için Kutsal Mabetine sözkonusu duygularla girmemiz gerektiğini de hatırlatır. Kilise binası sıradan bir mekan değil, tamamen Tanrı'ya ithaf edilmiş bir yerdir. Kutsal Altar'da her zaman Mesih'in Bedeni ve Kanı (Kutsal Emanetler) muhafaza edilmektedir. Bu demek oluyor ki, Rab olan Tanrımız her zaman Kilise'de bulunmaktadır. O bizi Kendi meskenine, Evine davet ediyor ve bizi orada kabul ediyor.

Kutsal Kilisenin içindeyken yukarıdaki gerçeği aklımızda tutalım öyle ki ruhumuz ve yüreğimiz Mesih'e yönelsin. Yanan ama tükenmeyen Çalı'nın önünde *"...bastığın yer kutsal topraktır"* diyen Tanrı'nın Sesini duyan Musa'nın hissettiği korku ve saygıyı duyalım. *"Musa yüzünü kapadı, çünkü Tanrı'ya bakmaya korkuyordu."* (Mısır'dan Çıkış 3,6) Çalıya bile bakmayı cesaret edemedi.

Biz de Kilisedeyken aynı şekilde davranalım. Kilisede sohbet etmez, gürültü yapmayız. İkonalarda tasvir edilen kişilere saygımızı ifade ederek önünde eğilir, onları öperiz. İlahî Litürji ve diğer Kutsal Ayinler boyunca olup bitenlere odaklanalım, aklımıza ve yüreğimize mukayyet olalım, Tanrı'nın Evindeyken dünyevi şeyleri düşünmeyelim.

Farzedelim, Devletin en Yüksek Makamında bulunan kişi bizi Sarayında kabul etti. O'nun Huzurundayken yanımızdakilerle sohbet etmeyi cesaret eder miydik acaba? Bilhassa Tanrı'nın Mabetinde böyle birşey kabul edilemez. Heruvim İlahisinde terennüm edildiğine göre biz (ayine katılanlar) İlahî Litürji esnasında *"Heruvimler'i sırlı bir şekilde temsil ediyoruz"*. Melekler Tanrı'nın Tahtındayken nasıl dururlar? Peygamber Yeşaya'nın aktardıklarına göre Tanrı'ya karşı duydukları saygıdan ötürü yüzlerini örterler. (Yeşaya 6,3) Bizse Tanrı'nın Mabetinde daha derin saygı ve çekingenlikle durmalıyız!

Tanrı hepimize ilahi korkusunu bahşetsin; O'na hararetli iman, kutsal saygı ve içtenlikli sevgiyle tapınmayı nail etsin. Öyle ki tapınmamız O'nu hoşnut kılsın.